

'The African Express' is een uitgave van 'Gateway to Africa', in samenwerking met ConceptT.

Lief dagboek,

Vandaag was dan eindelijk de dag die al maandenlang was aangekondigd in de nationale en internationale ochtendbladen. Een groep van 28 blanken zou een bezoek brengen aan de townships van Kaapstad. De xenofobisch getinte onlusten van de afgelopen dagen waren slechts een kleinigheidje ten opzichte van de taferelen die deze dag zouden plaatsvinden. Zowel de elitetroepen van de bigfive als de dickfive waren opgeroepen om de orde te bewaren. Grof geschut was noodzakelijk om "the invaders"(krakers van nieuwbouwwoningen) op afstand te houden. Maatregelen waren reeds genomen om de invaders op afstand te houden, zoals de gids zei: "fences to control these people". Daarbij werd ons gisteren tevens medegedeeld dat er een overlevingskans was van 90% (indien we met zijn allen bij elkaar bleven). Voorzorgsmaatregelen werden genomen en bewapend met een 8.2 megapixel quickshot camera met 3 maal digitale zoom en 3 inch LCD- beeldscherm, 170 graden viewing angle en automatic red-eye removal moest het avontuur tot een goed einde worden gebracht.

Eenmaal tijdens het bezoek aan het N2 Housing Project hebben we aanvankelijk voluit gecommuniceerd met de lokale bevolking en de arbeiders aldaar aan het werk, om op die manier de gemoederen enigszins te bedaren. Dit geheel werd veelvuldig vastgelegd op Polaroid. De foto's liegen er dan ook niet om en de lachende gezichten van de arbeiders, aangevuld met enkele medereizigers in bezit van gereedschap, deden het gevaar waar wij aan blootgesteld waren even vergeten. Eenmaal aangekomen bij de projectleider van het N2 Housing Project kregen wij echter de veiligheidsregels op het hart gedrukt: enige interactie met de arbeiders was ten strengste verboden. Ze waren er namelijk om te werken, niet om banen te bedelen. Gelukkig waren de elitetroepen inmiddels in het bezit van enkele mooie plaatjes met de arbeiders en was het niet langer nodig om de opzichter nog op de zenuwen te werken.

Na deze vermoeiende ochtendmissie dachten we dat het tijd was voor een welkome aanvulling op inmiddels uitgehongerde lijfje. Verschillende media citeerden dat de troepen het inmiddels zwaarder te verduren hadden dan de inwoners uit de armste sloppenwijken en spraken er een schande van dat zoiets nog in de 21^e eeuw kan

plaatsvinden. De beloofde proviand kwam echter nooit opdagen. Interne bronnen meldden dat het voedseltransport waarschijnlijk was overvallen door de lokale invaders, gezien de feestvreugde van achter de fences, alwaar "these people" waren gehuisvest. Verhongerd en chagrijnig ging de bus full-throttle richting Waterfront, aangezien de boot naar Robbeneiland niet op ons kon wachten. Dankzij het tactisch vermogen van de kleine elitetroepen konden enkelen zich ontdoen van het bittere regime onder leiding van commandant generaal Professor Frank Arms. Als slagroom op de taart hadden zij al snel een hotdogkraam in het bezit genomen alwaar zij het moraal weer konden opkrikken met een heerlijke hotdog.

Met het gekaapte schip Suzan Kruger werd het bataljon vervoerd naar Robbeneiland. Tijdens deze brute tocht moesten spookachtige weeromstandigheden getrotseerd worden. De vijf boegbeelden van de Suzan Kruger kunnen beamen dat ze tijdens een moment van roekeloosheid werden opgeslokt door een golf. Ook dit leverde hilarische kodakmomentjes op.

Een ex-gevangene verzorgde het ontvangstcomité op Robbeneiland en vertelde ons vervolgens de

ins en outs over de historie van het eiland en de gevangenis. Eenmaal aangekomen bij Blok D werd verteld dat we vervolgens naar de cel van Nelson Mandela zouden gaan. Even later aangekomen bij de gevangenis keuken werd ons verteld dat we vervolgens naar de cel van Nelson Mandela zouden gaan. Aangekomen bij de sportvelden werd ons verteld dat we vervolgens naar de cel van Nelson Mandela zouden gaan. Na een kort verhaal op de binnenplaats van de gevangenis werd ons verteld dat we vervolgens naar de cel van Nelson Mandela zouden gaan. Toen eindelijk dan toch het moment daar was dat we oog in oog stonden met DE cel van Nelson Mandela werden de tragische woorden van de gids verstoord door luid gelach. Dit was te danken aan Mart'n van Maarseveen die een foto wilde schieten van de gehele emotioneel geraakte groep. Echter was Mart'n de enige van iedereen die niet in de gaten had dat het dopje van de lens er nog op zat. Thanks Mart'n!

Aan het eind van deze vermoeiende maar interessante dag was het moment daar waar iedereen op gewacht had: de winnaar van de foto van de dag van woensdag 28 mei werd bekend gemaakt. Waar in de wandelgangen al stiekem op gehoopt werd, was de foto "Wanhoop" van Bas Klaver, de winnaar. Zoals te zien op de foto wordt begeleider Pieter van Oel getroost door Desire. De reden waarom hem een hart onder de riem werd gestoken kunnen we echter niet bekend maken. What happens in South Africa, stays in South Africa!!

